

# *Cứ Tưởng Già ...*

(phỏng dịch theo Marcelle Paponneau)  
(Do Tôn Thất Thiệu phỏng dịch)

*Cứ Tưởng Già ...*  
(phỏng dịch theo Marcelle Paponneau)

*Tôi cứ tưởng nỗi buồn tênh tuổi tác,  
Tháng năm tàn gió đập với mưa sa,  
Tiếng ồn ào tâm hồn ta tản mát,  
Tóc bạc dần gương mặt dưới làn da.*

*Có ngờ đâu tuổi đời không phải vậy,  
Đừng thờ than cho mộng ước tàn đi,  
Từng bước nhỏ hẹp dần cho ta thấy,  
Nỗi mến yêu ngăn đậm tuổi xuân thì.*

*Với ảo ảnh một bầu trời đen xám,  
Với mùa thu không hoa nở môi cười,  
Với câu hát không gọi ngậm lá thắm,  
Với sử xanh không bút tả nên lời.*

*Nhưng đây nhé, tuổi đời thêm hiểu rộng,  
Mỗi bước dồn không nghĩ đến ngày mai,  
Cùng năm tháng già đi ta đâu thấy,  
Ta không màng biết tuổi chón thiên thai.*

*Tâm hồn ta không hề thay đổi nữa,  
Ngàn trăng sao cho ước hẹn ngày mai,  
Tim ta đã không còn tham mộng ước,  
Khi trời trong nhẹ cuốn tháng năm dài.*

*Rồi ta ngắm những đóa hồng rộn nở,  
Giữa mùa thu ta mở mắt nhìn đời,  
Mùi thơm ngát nhẹ nhàng vương hơi thở,  
Ta ôm choàng gói mộng giữa hoa rơi.*

"JE CROYAIS QUE VIEILLIR..."  
của Marcelle Paponneau.

Je croyais que vieillir me rendrait bien maussade,  
Craignant chaque saison, les années, le tapage,  
Le grand vent et la pluie, l'esprit qui se dégrade,  
Les cheveux clairsemés, les rides du visage.

Et puis je m'aperçois que vieillir n'a pas d'âge,  
Qu'il ne faut point gémir, au contraire chanter.  
Et même, à petits pas, les jours ont l'avantage  
D'être beaux et trop courts quand ils sont limités.

Je croyais que vieillir c'était le ciel tout gris,  
Le printemps sans les fleurs, les lèvres sans sourire,  
Les fetes sans chansons, les arbres rabougris,  
Un livre sans histoire, un crayon sans écrire.

Et puis je m'aperçois que vieillir rend bien sage,  
Que je vis chaque instant sans penser à demain,  
Que je ne compte plus les années de mon âge,  
Peu importe le temps, le crayon à la main.

Je croyais que vieillir transformerait mon âme,  
Que je ne saurais plus contempler les étoiles  
Que mon coeur endurci n'aurait plus cette flamme,  
Qui transforme la vie lorsque le ciel se voile.

Et puis je m'aperçois que les plus belles roses  
fleurissent à l'automne et sous mes yeux ravis,  
Je respire très fort ce doux parfum que j'ose  
garder pour embaumer l'automne de ma vie.